

Minu arm – Eesti

Austatud kuulajad, head kaasmaalased!

On tore tõdeda, et nüüd, kus üks juubeliaasta äsja läbi on saanud, on juba alanud järgmine. Eelmisel aastal tähistas kogu eesti rahvas meie riigi 100. sünnipäeva. Sel aastal tähistab eesti laulurahvas meie laulupidude 150. sünnipäeva. Mõelda vaid, et kõigest 200 aastat tagasi vabanes pool Eesti alast pärisorjusest, 150 aastat tagasi peeti esimene laulupidu, 100 aastat peale seda oli siin juba Eesti riik ning täna valmistuvad kümned tuhanded lauljad nii Eestist kui ka välismaalt suviseks juubelilaulupeoks, mille pealkiri on „Minu arm“.

Sõna „arm“ omab eesti keeles päris mitut tähendust. Arm on heatahtlikkus ja soosing, arm on ka karistuse kergendus, kuid mis kõige olulisem, arm on armastus. Armastus tekib inimestes siis, kui miski meile väga meeldib, kui midagi poeb nii sügavale hinge, et enam välja ei tule. Armastus tekib, kui miski on imeilus nii seest kui väljast, kui see võtab meid oma lummusesse. Mul on tunne, et eestlased on läbi laulupidude 150 aastat Eestile armastust avaldanud. Isegi juba siis, kui Eesti Vabariiki veel olemaski polnud. Lydia Koidula, kellel möödus äsja 175. sünniaastapäev, kirjutas esimesele laulupeole luuletuse „Mu isamaa on minu arm“, mille viisistas Aleksander Kunileid. Nüüdseks on see luuletus Gustav Ernesaksa viisiga eestlastele kui teine hümn. Lydia Koidula on kirjutanud ka luuletuse „Sind surmani“, mille esimene rida kõlab nii: Sind surmani küll tahan ma kalliks pidada. Pealtnäha rida lihtsaid sõnu sisaldab endas imeilusat mõtet – tahet armastada Eestit kogu oma elu.

Aeg lendab linnutiivul edasi ning juba kirjutaski Juhan Liiv luuletuse „Ta lendab mesipuu poole“, milles õhkab hing kaugel olles isamaa poole. Isamaa igatsusest laulame nüüdseks igal laulupeol juba aastaid, ometi võetakse tänapäeva ühiskonnas ikka ja jälle teemaks kodumaalt lahkumise probleem. Arvan, et asi pole siiski nii hull. Kindlasti on osa inimesi, kes lahkub, kuid nagu ütlevad taaskord Koidula poolt kirjutatud sõnad: Sinu rüppe tahan heita ma kord viimse unele. Usun, et kõik eestlased jõuavad ükskord tagasi koju.

Lisaks laulupidudele on laulmine Eesti ajaloos olnud ka teisel moel oluline. Eelmise sajandi lõpus toimus laulev revolutsioon. Alo Mattiisen kirjutas sel ajal laulutsükli „Viis isamaalist laulu“ ja laulu „Ei ole üksi ükski maa“. Loomulikult ajendas teda neid kirjutama mis muu kui armastus isamaa vastu. Eesti koosneb erinevatest omanäolistest maakondadest ja nii siduski ta kõik need ühe laulu sisse. Laulu refräänis kõlab samuti ilus mõte – ei taha, ei saa sind jätta Virumaa.

Tänavusel laulupeol laulame üheskoos Tõnis Mägi poolt kirjutatud laulu „Ilus oled, isamaa“. Selle laulu sõnad kirjeldavad Eesti loodust kõige ehedamalt. Rand ja meri, vihm ja päike, linnulaul ning kajakad. Minu kodukohaks Eestis on mereäärne Haapsalu ja kõige selgema

koduse tunde tekitab mulle kajakate lagin, mida nii mõnedki inimesed parema meelega ei kuulaks, aga minu jaoks on see kodune ja kõrvale mõnus kuulata. Loomulikult inimene kohaneb ja õpib elama keskkonnas, kuhu ta on loodud, kuid see ei garanteeri veel rahulolu tema hinges. Mina olen õnnelik, sest mul on hing rahul.

Endine Eesti president Toomas Hendrik Ilves on öelnud: „Eesti ei saagi kunagi valmis. Ta kasvab paremaks ja tugevamaks. Ta küpseb avatumaks ja suuremaks. Meie ühise armastuse ja hoolimise toel.“ Armastus ja armulikkus on just need, mida Eesti vajab. Laulgem selgi aastal üheskoos juulikuus Eesti auks, sest mis muu meid paremini hoiab kui kodumaa, mida armastame. Rõõmurohket uut juubeliaastat minu arm, Eesti, ole hoitud ja olgem armulikud!

Johanna Liiv, 12.H klass